

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Hai, ngày 20/10/2025.

PHẬT HỌC THƯỜNG THỨC

Bài 228: A Di Đà Phật chính là chân tâm

Khi chúng ta quay về với chân tâm của mình cũng là chúng ta quay về với A Di Đà Phật. Nếu làm việc bằng chân tâm tức là đang rất gần với Phật A Di Đà. Nếu niệm Phật hằng ngày dù có nhiều hơn nhưng mọi sự mọi việc không xuất phát từ chân tâm, mà từ ảo danh ảo vọng vi tế, từ tiếng tăm, từ cái “ta” thì đó không phải là chân tâm. Người xưa định nghĩa về chữ “*chân thành*” rằng: “*Nhất niệm bất sanh tất vị thành*” do đó nếu có một ý niệm sanh khởi thì chúng ta đã rơi vào vọng động.

Hòa Thượng cũng dạy rằng: “*Việc tốt cần làm nên làm không công không đức*” do đó còn so đo việc này làm có tốt không, có hại không thì đây là tâm vọng tưởng, phân biệt. Có người đặt câu hỏi rằng: “*Nếu không suy nghĩ thì làm sao biết là sai?*” Thật ra, nếu chúng ta sống đúng theo mọi chuẩn mực mà Phật Bồ Tát Thánh Hiền dạy hay tuân thủ tuyệt đối luật pháp quốc gia thì chúng ta sẽ không làm sai bởi chuẩn mực và luật pháp sẽ tạo nên khuôn khổ bảo vệ chúng ta không vượt qua.

Ví dụ ra đường nhất định đội mũ bảo hiểm khi đi xe gắn máy, đi đúng làn đường quy định, đi đúng tốc độ và đầy đủ văn bằng khi di chuyển trên đường. Nếu làm đúng theo yêu cầu chuẩn mực này thì không thể sai. Cho nên chưa cần học Phật hay học theo Thánh Hiền, chỉ cần tuân thủ theo luật pháp, theo lẽ lối chuẩn mực, quy tắc lễ lạt cũng đã là rất tốt. Ngược lại, những người muốn làm sai vì họ cho rằng làm sai sẽ có lợi cho họ. Ví dụ, nhiều doanh nghiệp muốn trốn thuế vì cho rằng như thế có lợi nhưng khi bị phát hiện ra thì hại còn lớn hơn lợi.

Giới luật của nhà Phật có một câu rằng: “*Giới của nhà Phật không phải là giới cấm mà là ai giữ được giới nào thì giải thoát được giới đó. Giới nhà Phật*

gọi là biệt giải thoát”. Giới điều của Phật đối với chúng ta cũng chính là điều chúng ta không mong muốn người khác làm cho mình. Hãy từ nơi tâm chân thành mà làm theo giới thì không bao giờ sai. Chân thành thì không vọng tưởng phân biệt chấp trước nên không có phiền não. Mọi việc làm của tôi hiện nay đều ngay tức thì sanh khởi mà không cần động não, nghĩ ngợi.

Tu hành trong nhà Phật và học tập ở thế gian đều cùng một ý nghĩa. Ngày ngày chúng ta từng giây từng phút phải quán chiếu và học tập. Nếu không làm như thế là sai lầm! Mỗi ngày lên xe và kết thúc chuyến đi, chúng ta phải quán chiếu chuyến đi đó mình có gì sai phạm không? Phải rút kinh nghiệm không lặp lại lỗi cũ. Hành trình một chuyến xe và hành trình một cuộc đời cũng đều giống nhau. Chúng ta phải quán sát mọi hành động của mình có gần với lời dạy của Phật Bồ Tát Thánh Hiền hay đang rời xa lời dạy của các Ngài. Cũng vậy, ý niệm khởi lên thì phải quán sát ý niệm này là tha lợi hay lợi tha.

Tuy nhiên, phần nhiều chúng ta chênh mảng trong việc này, nếu vậy chúng ta làm sao trở thành người có ích cho mọi người? Từ trong ô nhiễm quay trở về sự thanh tịnh, từ trong loạn tâm quay về chân tâm thì đó mới là tu hành. Nhưng chúng ta miệng thì nói là tu hành nhưng hành động thì ngược với lời nói, tâm luôn lao xao. Vọng tưởng nhanh hơn hành động nên mọi việc đều lấu tấu. Việc này chưa xong đã bắt đầu việc khác.

Hòa Thượng nói: ***“Mỗi người đời đời kiếp kiếp đều là đang học tập, vĩnh viễn không hề gián đoạn. Học tập có hai phương diện, học thiện và học ác. Đời đời kiếp kiếp chúng ta rơi vào sanh tử luân hồi vì học ác quá nhiều và học thiện quá ít. Bồ Tát, các Ngài giác ngộ nên các Ngài học thiện nhiều hơn, cho nên các Ngài không ngừng nâng lên cao.”*** Chúng ta ngày ngày học thiện thì khó vì nhân thiện trong mình quá ít và học ác thì dễ dàng, vừa tiếp xúc thì đã ô nhiễm. Nhiều người tưởng rằng mình sẽ thuận lợi trên con đường làm thiện lợi ích cho chúng sanh nhưng thật ra họ đang trượt dài. Có người ăn chay hơn 20 năm, tu hành rất tốt, nhưng sau khi bỗng trở nên giàu có hơn thì họ liền bỏ tu. Họ đánh đổi bằng việc hưởng thụ năm dục sáu trần. Tâm người như thế gọi là *“đạo tâm sương sớm”*, tuy phản chiếu ánh sáng long lanh nhưng quay đi quay lại thì không còn đọng trên lá nữa mà đã rớt xuống đất rồi.

Trên bài sám hối có câu rằng: *“Hôm nay con phát tâm không phải vì phước báu trời người, Thanh Văn, Duyên Giác, Bồ Tát cũng không, chỉ mong cầu ở Phật thừa, đạt quả vị vô thượng chánh đẳng chánh giác. Con phát tâm để làm Phật, nếu không làm Phật thì không làm gì khác, Thanh Văn duyên giác, Bồ Tát cũng không, con chỉ làm phật.”* Chúng ta mới có một chút phước báu ở thế gian thì đã cho là lớn lắm rồi. Hòa Thượng thường cảnh tỉnh chúng ta luôn đem cái giả cho là thật, đem cái thật cho là giả.

Hòa Thượng đã giải thích vì sao chúng ta ngày một đọa lạc còn Bồ Tát thì ngày một nâng cao. Bồ Tát có một pháp là *“Ngày đêm thường niệm thiện pháp, quán sát thiện pháp, tư duy thiện pháp, không để một chút ý niệm bất thiện xem tap”*. Danh vọng lợi dưỡng ở thế gian giống như mật ngọt, khiến người ta mê mẩn, kể cả người tu hành nhiều năm cũng vẫn bị mê trong năm dục sáu trần này. Hòa Thượng từng nói *“Tài Sắc Danh Thù”* là năm điều căn gốc đưa đến địa ngục, cho nên nếu chúng ta tiêm nhiễm một điều nào trong năm điều này thì đã khai đại lộ đi thẳng đến địa ngục. Chúng ta chưa đủ năng lực để nhận ra điều này, đến khi tiêm nhiễm quá sâu thì chúng ta không có cách gì để thoát ra. Cho nên, tôi từng nhắc chính mình và mọi người rằng phải có cảnh báo sớm đối với năm dục sáu trần. Thậm chí phải có nhiều lớp cảnh báo sớm nếu chúng ta còn yếu, tu hành chưa có đạo lực.

Chúng ta quán sát cách tu của Bồ Tát, ngày đêm thường niệm thiện pháp. Vậy ngày ngày niệm A Di Đà Phật, chính là niệm thiện pháp. Bồ Tát thường tư duy thiện pháp chính là tư duy quán sát lời dạy của Phật Bồ Tát, lời giáo huấn của Thánh Hiền. Bồ Tát thường quán sát thiện pháp là quán sát việc làm của Phật Bồ Tát Thánh Hiền và các Ngài làm thế nào thì chúng ta nỗ lực làm theo. Tôi từng suy nghĩ rằng nếu đời này chưa làm được Thánh Hiền thì cũng nên làm một vị quân tử: *“Thấy lợi không màng, thấy khó dần thân vào”*. Thấy lợi mà động tâm, vơ vét vào bản thân thì đó là tiểu nhân bỉ ổi. Chúng ta chưa làm được quân tử mà muốn làm Phật, Bồ Tát, Thánh Hiền thì đây là vọng tâm háo cầu, vĩnh viễn không bao giờ đạt được mong muốn.

Hòa Thượng nói: *“Tốc độ nâng cao cảnh giới của người tu hành có nhanh có chậm, mỗi người một khác không giống nhau. Nguyên nhân từ đâu? Có hai nguyên nhân. Thứ nhất là thiện căn không giống nhau và thứ hai là sự cần*

mẫn và sự giải đãi cũng không như nhau. Do đó, thành tựu sớm hay muộn là ở chỗ siêng năng tinh tấn.” Giải đãi là sự chênh mảng, nhếch nhác, lười biếng. Hòa Thượng từng dạy chúng ta cần phải dũng mãnh tinh tấn một cách đặc biệt, thì mới có thể vượt qua được mọi khó khăn, ngược lại thì không thể vượt qua.

Mấy tháng trước là cả một cực hình với tôi bởi tôi bị đau đầu triền miên nhưng tôi vẫn lễ Phật, học tập và tiếp xúc với mọi người bình thường. Giờ đây việc qua đi rồi tôi mới kể. Khi bắt đầu học 1200 chuyên đề cho đến ngày hôm nay, không phải ngày nào tôi lên lớp cũng là những ngày tốt đẹp, có những ngày, có thời điểm khó khăn đến cùng cực, nhưng mọi việc vẫn diễn ra một cách tốt đẹp. Tôi nói ra để mọi người biết rằng thân này cấu tạo bởi tứ đại Đất, Nước, Gió, Lửa cho nên không ai thoát được “*Sanh Lão Bệnh Tử*” - thứ hiển nhiên sẽ xảy ra. Phật Bồ Tát đến thế gian còn có bệnh, thế nhưng một số người lại dèm pha rằng tôi làm sai cho nên mới bị bệnh. Các Tổ sư cùng thường phải kêu rằng “*Toàn thân của ta đau nhức*”, trong tứ đại chỉ cần một thứ vượt trội là thân đã có bệnh. Tuy nhiên, các Ngài đau nhức thân bệnh chứ không phải đau nhức do tâm bệnh.

Trong 10 điều tâm niệm của nhà Phật có câu rằng: “*Có thân thể thì đừng cầu không bệnh khổ vì không bệnh khổ tham dục sẽ dễ sanh.*” Không có thân bệnh thì tham dục, tham cầu, tư dục, tư tình, tư lợi của ta sẽ ngút ngàn, không có điểm dừng. Phật đã nói thân thể nhất định nằm trong vòng “*Sanh Lão Bệnh Tử*” cho nên đừng thấy người khác bệnh mà chúng ta cười khẩy bởi đã có thân thì sẽ có bệnh. Tuy nhiên, bệnh là chuyện của bệnh còn dũng mãnh, chuyên cần, tinh tấn là việc của mình. Lắm lúc bệnh còn mắc cả với tôi, tôi cũng chấp nhận mà nói với chúng rằng: “*Ừ, được rồi! Cứ lay Phật xong đi rồi chết!*” Đến lúc học tập mà mệt quá, thở không ra hơi thì tôi nói với chúng rằng: “*Cứ học đi rồi chết mà chết trong lúc học cũng càng tốt!*” Cho nên việc học tập được duy trì đến ngày hôm nay mà không trễ chút nào không phải là chuyện bình thường, trong suốt quá trình đó là sự đối trị với sự thương lượng, kỳ kèo, mặc cả của tập khí.

Hòa Thượng nói: “***Nếu có thiện căn sâu dày lại thêm sự cần mẫn, dũng mãnh tinh tấn thì thành tựu nhanh. Sau cùng, trong Kinh Hoa Nghiêm, chúng ta xem thấy Thiện Tài Đồng Tử 53 lần tham vấn với thiện hữu tri thức và ngay trong một đời liền được thành tựu. Những việc này chúng ta có thể thấu hiểu, vậy thì chúng ta chăm chỉ nỗ lực học tập thì hy vọng ngay trong một đời này,***

chúng ta cũng có thể thành tựu.” Nếu thiện căn không sâu dày nhưng đứng mãi tinh tấn một cách đặc biệt thì nhất định cũng sẽ có thành tựu. Thành tựu ngay trong một đời này không phải là thành Phật như Thiện Tài Đồng Tử mà là nắm được cơ hội vãng sanh cõi Phạm Thánh Đồng Cư ở Tây Phương Cực Lạc. Trong 9 phẩm vãng sanh, có Hạ Phẩm Thượng Sanh, Hạ Phẩm Trung Sanh và Hạ Phẩm Hạ Sanh, chúng ta nhất định đạt được vé hạng chót ở Phạm Thánh Đồng Cư. Hòa Thượng sách tấn rằng ở Phạm Thánh Đồng Cư thì nhất định đạt được.

Hòa Thượng nói: ***“Tổ sư đại đức xưa nói vạn người tu, vạn người đi. Nhà Phật nói đến tu hành thì hành chính là tạo tác, là mọi hành động việc làm. Do đó, mọi tạo tác, mọi hành động việc làm của chúng ta phải hướng về thế giới Tây Phương Cực Lạc”*** Nếu hành động hướng về tự tư tự lợi là sai rồi. Mọi việc chúng ta làm lợi ích chúng sanh cũng là để hướng về mục tiêu này. Hòa Thượng chỉ dạy nhiều điều xong sau cùng Ngài thường nhắc chúng ta quay về pháp tu của mình. Đó là chấp trì danh hiệu, là làm mọi việc tốt lợi ích chúng sanh nhưng chỉ là ***“việc tốt cần làm nên làm không công không đức”***. Làm đến mức tốt nhất, đến mức biểu pháp được cho người khác, nhưng làm xong thì không nhớ đến nữa. Trong tâm, chỉ nhớ đến một câu A Di Đà Phật, nhớ đến thế giới Tây Phương Cực Lạc. Làm được nhiều việc mà đắm chấp dính mắc thì hỏng việc rồi.

Hòa Thượng nói: ***“Trong Kinh nói với chúng ta một phương pháp tu hành chính là “chấp trì danh hiệu, nhất tâm bất loạn, tâm không điên đảo”. Ba điều này vô cùng quan trọng, là điều kiện cần phải đầy đủ để chúng ta vãng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc.”*** Nếu ông trời có nhường cho chúng ta nửa cung trời chúng ta cũng từ chối, nói chi đến danh vọng địa vị ở thế gian. Thế mà nhiều người niệm Phật lại xin Phật no cơm ấm áo, khỏe mạnh sống lâu, tai qua nạn khỏi. Những thứ này không cần phải cầu, người chân thật niệm một câu A Di Đà Phật là người có phước báu vô biên nên không cần cầu những thứ đó mà tự có đủ. Nhưng vì chúng ta không tin nên ngày ngày vẫn cứ mong cầu.

Hòa Thượng nói: ***“Người niệm Phật chấp trì danh hiệu, danh hiệu là bốn chữ A Di Đà Phật. Chữ Nam mô có nghĩa là quy y, quay về nương tựa. Chúng ta niệm Phật thì mỗi niệm phải phân minh, từng niệm rõ ràng. Trong chữ Niệm, ở phía dưới là bộ tâm, trên là bộ kim nghĩa là tâm ngay hiện tại. A Di Đà Phật là Vô Lượng Giác, Giác mà không mê. Tâm hiện tiền này rõ ràng,***

sáng suốt không mơ hồ thì đó chính là A Di Đà Phật. Mỗi niệm đều rõ ràng tường tận, không mơ hồ chính là chúng ta đang quay về nương tựa với Vô Lượng Giác. Chúng ta niệm danh hiệu này thì phải đem tâm mê hoặc điên đảo ngày hiện tiền này hoán đổi lại, thức tỉnh nó, phải đem chân tâm của mình hiển lộ. Chân tâm chính là A Di Đà Phật, Chân tâm chính là nhất tâm. Mục đích của người niệm Phật chính là ở chỗ nhất tâm”.

Chúng ta quay về với chân tâm chính là quay về với A Di Đà Phật. Chúng ta niệm Phật thì trong mỗi niệm, trong tâm ngay hiện tại, phải phân minh, từng niệm rõ ràng. Chúng ta thường bị rơi vào hiện tượng mơ mơ hồ hồ. Miệng thì niệm Phật nhưng đầu lại vọng tưởng ở đâu đó, phải một lúc mới nhận ra. Hằng ngày có nhiều người niệm Phật mà sợ Phật không biết, sợ Phật quên nên niệm một lúc thì lại bạch: “*Phật ơi cho con vãng sanh!*”. Như vậy còn được nhất tâm không? Như vậy là vừa niệm vừa vọng tưởng rồi! Chúng sanh đem tâm phàm phu vọng tưởng đến Phật Bồ Tát nên phải nhắc Ngài như vậy. Hòa Thượng từng dạy rằng: “*Vì chúng ta muốn vãng sanh nên mới niệm Phật*”. Nếu một lòng một dạ niệm danh hiệu A Di Đà Phật thì nhất định chúng ta sẽ tương ưng với Ngài và nếu đủ cơ duyên thì Ngài sẽ đến tiếp dẫn chúng ta. Phật A Di Đà có vô lượng vô biên thân, Ngài có thể dùng hóa thân của mình để đến vô lượng cõi nước tiếp dẫn vô lượng vô biên chúng sanh.

Bài học hôm nay Hòa Thượng nhắc chúng ta là A Di Đà Phật chính là chân tâm. Chân tâm của chúng ta chính là A Di Đà Phật. Vậy thì chỉ cần quay về với chân tâm của mình thì chúng ta đã gần A Di Đà Phật./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!